

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci žalobkyně **Y. N.**, bytem Š. 337, B. u P., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2015, č. j. KUOK 20192/2015, ve věci správního deliktu,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 2. 3. 2015, č. j. KUOK 20192/2015 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Rozhodnutím Magistrátu města Přerova, Odboru stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) č. j. MMPPr/000956/2015/Bez ze dne 6. 1. 2015,

byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10.000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. o) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jehož se měla dopustit jako podnikající fyzická osoba tím, že dne 10. 5. 2014 v odpoledních a nočních hodinách, v čase přibližně od 16:00 do 24:00 hod. užívala stavbu zastřešené dřevěné pergoly o půdorysných rozměrech 15 m² a výšce 2,8 m, situovanou na pozemku parc. č. X v k. ú. B. u P. jako pódium pro vystoupení živých hudebních kapel, ačkoli byl pro předmětnou pergolu rozhodnutím stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby a souhlasem s užíváním č. 27/2013 ze dne 22. 1. 2013, sp. zn. 2012/110941/STAV/SU/Mal, č. j. MMPr/011091/2013/Mal, stanoven účel užívání jako zahradní sklad.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

B. Žalobní body

Žalobkyně v žalobě namítala, že:

- 1) žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou, že k užití předmětné zahradní pergoly pro příležitostnou hudební produkci nebylo třeba rozhodnutí o změně užívání stavby, jelikož rekolaudace by byla nutná pouze v případech, že by odlišný způsob užívání vyžadoval změnu stavebnětechnického uspořádání stavby nebo že by odlišným způsobem užití stavby bylo ohroženo zdraví, život nebo životní prostředí, a dále by bylo nutné uvést ustanovení právního předpisu, který takovou rekolaudaci ukládá. Potřeba rekolaudace pergoly z hlediska napojení na elektrickou energii a posouzení hluku je jen účelovým argumentem stavebního úřadu. Žalovaný konstatoval, že o variabilitě užívání předmětné stavby nelze uvažovat, neboť má být užívána jako zahradní sklad, avšak dle oznámení stavebníka a následného oznámení stavebního úřadu se jedná o stavbu zastřešené dřevěné pergoly, čímž je stanoven základní účel užívání této stavby. Zmínka o tom, že bude pergola užívána jako zahradní sklad je toliko označení způsobu využití stavby, nikoli vymezení účelu užívání stavby. Jiné stavby, např. rodinné domy, kina, či průmyslové a sportovní haly jsou běžně užívány i k jiným účelům;
- 2) žalovaný se nevypořádal s námitkou rozdílného přístupu ke dvěma identickým případům. Ve věci sp. zn. 2013/112000/STAV/DEL/On, č. j. MMPr/113130/2013 směřovala stížnost žalobkyně proti pořádání hudební zábavy na účelové sportovní ploše, na což žalovaný bez zjišťování, jaký byl skutečný stav, sdělil, že sportovní plocha může být multifunkčně užívána, neboť zejména hudební produkce bývají doprovodným jevem sportovních klání. O přidružený doprovodný jev sportovního klání se však v dané věci nejednalo, neboť šlo o taneční zábavu s živou hudbou na improvizovaném nekolaudovaném pódium s napojením elektřiny volnými kabely z přilehlé budovy, konající se v nočních hodinách v blízkosti obytné zástavby;
- 3) správní orgány přijaly ve skutkově stejné věci provozování totožné pergoly v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř.) libovolně dvě rozdílná rozhodnutí. Ve věci sp. zn. 2013/097015/DEL/On, č. j. MMPr/107765/2013/On správní orgán řízení o přestupku, resp. správním deliktu zastavil zjevně z důvodu, že k porušení

- stavebního zákona nedošlo, žalovaný však v rozporu s obsahem správního spisu uvádí, že ve zmíněné věci byla důvodem zastavení řízení o přestupku překvalifikace skutku na správní delikt žalobkyně jakožto podnikatele;
- 4) správní orgány rozhodly v rozporu se zásadou legitimního očekávání dle § 2 odst. 3 s. ř., které vyvolaly v žalobkyni svým předchozím rozhodováním o tom, že užívání zahradní pergoly k hudební produkci je zcela v souladu se zákonem;
  - 5) závěr správních orgánů o výlučné deliktní odpovědnosti žalobkyně je v rozporu s provedenými důkazy a právní úpravou, stejně jako závěr o absenci povinnosti úřadu zabývat se deliktní odpovědností skutečného provozovatele předmětné hudební produkce dne 10. 5. 2014, pořádané jako doprovodný jev jiné akce, a to předvolebního mítinku, tj. České pirátské strany, která měla předmětnou pergolu pronajatu, což bylo prokázáno, tudíž jednala-li v průběhu této akce v rozporu se zákonem, byla tímto jednáním založena její výlučná deliktní odpovědnost. Správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. o), případně i přestupku dle § 178 odst. 1 písm. o) stavebního zákona se dopustí osoba, která užívá stavbu v rozporu s oznámením stavebníka. Bylo-li prokázáno, že stavbu užívala Česká pirátská strana, je v rozporu se zásadou oficiality, když se úřady je deliktní odpovědností nezabývaly;
  - 6) nebylo prokázáno, že by byla pergola pronajata České pirátské straně v souvislosti s podnikatelskou činností žalobkyně, naopak nájemní smlouvu uzavřeli jako pronajímatelé žalobkyně a její manžel, kteří mají předmětné nemovitosti ve společném jmění manželů;
  - 7) závěr žalovaného o tom, že nájemní smlouva uzavřená mezi manželi Navrátilovými na straně pronajímatelů a Českou pirátskou stranou jako nájemcem je právní jednání obcházející zákon, nemá žádnou oporu v provedeném dokazování. Pohnutka k uzavření smlouvy není právně významná, přičemž skutečným důvodem uzavření smlouvy byl zájem pronajímatelů nebýt spojováni s předmětnou politickou stranou, když manžel žalobkyně kandidoval v komunálních volbách za jiné politické uskupení;
  - 8) stavební úřad vytknul žalobkyni, že nevyvinula veškeré úsilí, aby zabránila tvrzenému porušení zákona, aniž však uvedl, v čem by mělo její úsilí spočívat, aby mohly být naplněny podmínky liberace a přitom současně neporušila § 2205 písm. c) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, chránící nájemce před neoprávněnými zásahy pronajímatelů.

C. Stanovisko žalovaného

- Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobním bodům uvedl, že:
- Ad 1) variabilitu stanoveného účelu užívání stavby žalovaný nevylučuje, tj. v rámci určitého účelu užívání existuje více variant, jak takový účel realizovat, např. stavbu bydlení užívat k dočasnému ubytování třetích osob. Posuzovaný případ však do takové kategorie nespadá, neboť stavba, jejímž účelem užívání je „zahradní sklad“ byla užita jako pódium pro vystoupení živých kapel, tj. k účelu zcela odlišnému, tudíž nebylo třeba zabývat se tím, zda vyžadoval takový způsob užití stavby změnu v technickém uspořádání stavby, popř. zda by jí mohlo dojít k ohrožení zdraví, života nebo životního prostředí;
- Ad 2) je-li účel užívání stavby vymezen jako „účelová sportovní plocha“, lze přijmout fakt, že sportovní klání jsou v praxi běžně doprovázena hudbou (zejména

reprodukovanou, výjimečně i výkonnými umělci), přičemž se jedná o přidružený jev k jevu hlavnímu, co do rozsahu jde o kratší časové úseky (hudební bloky v přestávkách), nikoli koncerty. V případě posuzované pergoly je však pořádaná hudební produkce hlavním programem, nikoli doprovodným jevem, přičemž v případě žalobně se jedná o jev pravidelný – viz oznámení o pořádání veřejné hudební produkce mj. ze dne 1. 7. 2011, 28. 5. 2013 a 12. 7. 2013;

Ad 3) řízení ve věci sp. zn. 2013/097015/DEL/On nebylo zastaveno z důvodu, že by nedošlo k porušení stavebního zákona, jak tvrdí žalobkyně, nýbrž stavební úřad po zjištění, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání v souvislosti s podnikatelskou činností, zastavil řízení o přestupku a postoupil věc orgánu příslušnému k řízení o jiném správním deliktu;

Ad 5) objektivní stránka deliktu dle § 180 odst. 1 písm. o) stavebního zákona byla naplněna, neboť žalobkyně užívala předmětnou pergolu tím, že připustila její užívání v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu, s plným vědomím toho, že bude stavba užívána v rozporu s oznámením stavebníka, přičemž byla tomuto užívání (veřejně přístupnému vystoupení živých kapel) přítomna a neudělala nic proti tomu, aby vzniku a trvání protiprávního stavu zabránila. případná delikttní odpovědnost České pirátské strany nemá na posouzení věci vliv;

Ad 6) považoval za správný závěr stavebního úřadu, že jednání žalobkyně souviselo s její podnikatelskou činností, a to provozem R. na P. na pozemku parc. č. X v k. ú. B. u P., a to přesto, že k protiprávnímu jednání nedošlo přímo v místě restaurace, která je dle živnostenského rejstříku provozovnou, nýbrž na sousedním pozemku parc. č. X. Tento závěr byl podložen plakátem, který avizoval konání akce „VYOSENÍ“ dne 10. 5. 2014, kde bylo jako místo konání akce uvedena Restaurace na Pekárně, z výpovědi žalobkyně, která uvedla, že pronajala všechny nemovitosti včetně personálu, a dále z otisku podnikatelského razítka žalobkyně na předmětné nájemní smlouvě;

Ad 7) z obsahu žalobkyní předložené nájemní smlouvy vyplynulo, že předmětem pronájmu České pirátské straně byly kromě předmětné stavby pergoly a pozemku, na němž je tato stavba umístěna, rovněž přilehlé pozemky včetně budovy restaurace, přičemž účel užívání pronajatých nemovitostí je ve smlouvě vymezen jako „uspořádání veřejného předvolebního mítinku pro volby do Evropského parlamentu“. Z fotodokumentace vyplynulo, že nejpozději dne 10. 5. 2014 byl na autobusové zastávce v B. u P. na ul. 9. K. vylepen plakát informující o konání hudebního festivalu „VYOSENÍ“ dne 10. 5. 2014 v R. na P. Dále žalobkyně při ústním jednání uvedla, že České pirátské straně nabídla postavení stanu pro zastřešení aparatury pro vystoupení živých kapel, na což reagoval svědek M. Š. sdělením, že nabídku žalobkyně nepřijali s tím, že jí sdělili, že kapely budou vystupovat v prostoru přístřešku, na což reagovala žalobkyně sdělením, že s tím může být problém. Žalobkyně, která byla v prostoru výčepu akcí přítomna, tedy prokazatelně věděla, že stavba pergoly bude a je užívána nejen v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu, ale i v rozporu s účelem vymezeným v nájemní smlouvě, přičemž nevyužila svého oprávnění od smlouvy v takovém případě odstoupit. Dle žalovaného však nelze připustit uzavření smlouvy k fiktivnímu účelu, který byl vymezen tak, aby vyhovoval účelu užívání stavby dle rozhodnutí stavebního úřadu;

Ad 8) žalobkyně nedostála podmínkám liberace dle § 182 odst. 1 stavebního zákona právě tím, že ač byla osobně přítomna, neudělala nic proti tomu, aby vzniku a trvání protiprávního stavu zabránila.

D. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí je dán prostor k posouzení důvodnosti uplatněných námitek věcného charakteru. Vada rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti může být dvojího druhu, a to nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, přičemž nesrozumitelnost nebyla žalobcem namítána. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spočívá zejména v nedostatku důvodů skutkových, např. pokud je rozhodnutí opřeno o skutečnosti v řízení nezjišťované, nebo pokud není zřejmé, zda vůbec byly v řízení provedeny nějaké důkazy. Dále se o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů může jednat v případě, kdy se správní orgán nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). V rozsudku ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, však Nejvyšší správní soud s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS zdůraznil, že: *„nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (...) zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.“*

Žalobce shledal rozhodnutí nepřezkoumatelným z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že k užití předmětné zahradní pergoly pro příležitostnou hudební produkci nebylo třeba stavbu „rekolaudovat“.

Žalovaný se s předmětnou odvolací námitkou žalobce vypořádal v posledním odstavci na str. 5 a v prvním odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že širší pojetí vymezeného způsobu užívání stavby nelze vyloučit, nicméně o variabilitě užívání, o níž hovoří i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku sp. zn. 30 Ca 180/2001, na který žalobkyně poukazovala, nelze v posuzované věci uvažovat, neboť stavba, jejímž účelem užívání je „zahradní sklad“ byla užitá jako pódium pro vystoupení živých kapel, tj. k účelu zcela odlišnému, tudíž nebylo třeba zabývat se tím, zda vyžadoval takový způsob užití stavby změnu v technickém uspořádání stavby, popř. zda by jí mohlo dojít k ohrožení zdraví, života nebo životního prostředí. Respektováním zcela odlišného účelu užívání stavby, než jaký stavebník oznámil dle § 120 stavebnímu úřadu, nebo jaký uvedl stavební úřad v kolaudačním souhlasu dle § 122 stavebního zákona, by vedl k naprostému vyprázdnění smyslu uvedených zákonných ustanovení, stejně jako veřejného zájmu na užívání staveb jen k povoleným účelům dle § 132 odst. 3 písm. b) stavebního

zákona, stejně jako by nebylo možné jednání popsané v aplikované skutkové podstatě vůbec sankcionovat.

Krajský soud uvedenou námitku nepřezkoumatelnosti s ohledem na výše uvedené shledává částečně důvodnou.

Konstantní judikatura správních soudů přitom dovodila, že povinnost správního orgánu vypořádat se s námitkami účastníka nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou dílčí námitku, resp. větu, kterou účastník řízení ve svých podáních uvede. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí správního tudíž nezpůsobuje vždy jeho nezákonnost či dokonce nepřezkoumatelnost. Podstatné proto je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek, resp. aby se vypořádal s obsahem a smyslem uvedených námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, či rozsudek téhož soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Vypořádat námitku lze nadto i uvedením a zdůvodněním odlišného názoru.

V posuzované věci lze sice konstatovat, že žalovaný se s řadou aspektů vznesené námitky vypořádal, avšak z argumentace žalovaného není zřejmé, jakou právní normu vlastně při vypořádání uvedené námitky aplikoval. Žalobkyně se totiž v odvolání obsahem své námitky dožadovala sdělení právně relevantního důvodu, tj. zákonného ustanovení, podle něhož by měla o změnu ve způsobu užívání stavby žádat. Žalobkyně se tak, byť ne výslovně, dovolávala § 126 odst. 2 stavebního zákona, který uvádí, že *změna v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření a změna v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, nebo změna doby trvání dočasné stavby, je přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu*. Žalovaný byl proto dle názoru soudu pro úplné vypořádání námitky žalobkyně, rozvedené na str. 2 podaného odvolání, povinen jí osvětlit vztah mezi § 126 odst. 2 stavebního zákona a aplikovanou skutkovou podstatou správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. o) stavebního zákona, tj. objasnit jí, zda a v čem je lichá její úvaha o tom, že pokud se fyzická nebo právnická osoba odchýlí ve způsobu užívání stavby od účelu, k jehož užívání dal stavební úřad souhlas, může být sankcionována toliko v případě, že se jedná o změnu v užívání stavby, která vyžaduje souhlas či povolení stavebního úřadu ve smyslu § 126 odst. 2 stavebního zákona, neboť nová činnost, která má být ve stavbě provozována by svými účinky mohla ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí.

Krajský soud dále shledává důvodným i žalobní bod 2). Žalobkyně se odkazem na podnět, evidovaný Magistrátem města Přerova pod č. j. MMPř 112000/2013/On, namítala „měření dvojím metrem“, kdy vytýkala stavebnímu úřadu, že na podnět ke kontrole pořádání hudebních produkcí na pozemku par. č. X v k.ú. B. u P., které je kolaudováno jako sportoviště a rekreační plocha, reagoval pouze sdělením, že je běžným doprovodným jevem sportovních akcí hudební produkce, aniž by se

skutečnými parametry akcí, které byly v podnětu uvedeny, zabýval. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s uvedenou námitkou vypřádal úvahou, že je-li účel užívání stavby vymezen jako „účelová sportovní plocha“, lze přijmout fakt, že sportovní klání jsou v praxi běžně doprovázena hudbou (zejména reprodukovanou, výjimečně i výkonnými umělci), přičemž se jedná o přidružený jev k jevu hlavnímu, co do rozsahu jde o kratší časové úseky (hudební bloky v přestávkách), nikoli koncerty. Lze tedy přisvědčit žalobkyni, že žalovaný zřetelně nezjišťoval obsah písemností, které jsou obsahem spisu stavebního úřadu sp. zn. 2013/112000/STAV/DEL/On, a reagoval tedy na námitku žalobkyně obecnou úvahou, která nevystihovala obsah podnětu manžela žalobkyně ze dne 4. 9. 2013, který byl evidován pod č. j. MMPr 112000/2013/On, jak zjistil soud po připojení si uvedeného spisu. Žalobkyně odkazem na uvedenou kauzu totiž poukazovala na skutečnost, že je stavebním úřadem tolerována skutečnost, že se na sportovní ploše konají (plnohodnotné) koncerty.

Naopak nedůvodným shledává krajský soud žalobní bod 3), jímž namítá žalobkyně rozpor se zásadou vyjádřenou v § 2 odst. 4 s. ř., aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. K této námitce krajský soud uvádí, že po připojení spisu stavebního úřadu sp. zn. 2013/152931/DEL/On z jeho obsahu zjistil, že žalobkyně i žalovaný ve vztahu k uvedenému řízení uváděli nepřesná fakta. V předmětné věci, byli žalobkyně a její manžel nejprve rozhodnutím o přestupku ze dne 26. 8. 2013, č. j. MMPr/107765/2013/On uznáni vinnými ze spáchání přestupků dle § 178 odst. 1 písm. o) stavebního zákona, jehož se měli dopustit tím, že dne 29. 6. 2013 provozovali veřejnou hudební produkci, při níž jako pódium sloužila předmětná pergola na pozemku parc. č. X v k. ú. B. u P., v rozporu s účelem užívání předmětné stavby vymezeným v rozhodnutím stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby a souhlasem s užíváním č. X ze dne 22. 1. 2013, sp. zn. 2012/110941/STAV/SU/Mal, č. j. MMPr/011091/2013/M. Toto rozhodnutí však bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 11. 2013, č. j. KUOK 95290/2013, v jehož důsledku tentýž stavební úřad zahájil řízení o správním deliktu podnikající fyzické osoby dle § 180 odst. 1 písm. o) stavebního zákona, spočívajícím v totožném jednání. Předmětné řízení však bylo rozhodnutím č. 1/2014 ze dne 8. 1. 2014, č. j. MMPr/002434/2014/On zastaveno analogicky dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích s odůvodněním, že se popsany skutek nestal a že nebyla naplněna materiální stránka předmětného správního deliktu. Z uvedeného obsahu předmětného správního spisu tudíž zřetelně vyplývá, že se nejednalo o totožný skutek a že důvody, které k zastavení řízení vedly, nelze bez dalšího aplikovat na posuzovanou věc.

K žalobnímu bodu č. 4) krajský soud uvádí, že žalobkyně neuvedla konkrétní případ, srovnatelný s posuzovaným, kdy by stavební úřad konstatoval, že užívání její zahradní pergoly k provozování veřejné hudební produkce je v souladu se zákonem. Takové rozhodnutí neshledal krajský soud ani obsahem správního spisu. Jedná se tak o nedostatečně konkrétní žalobní bod krajský soud tak nemůže posoudit, zda stavební úřad svou předchozí praxí založil legitimní očekávání žalobkyně,

že provozování veřejných hudebních produkcí v prostoru předmětné pergoly nebude stavebním úřadem postihováno.

Za stěžejní pochybení a důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí však krajský soud považuje namítané nesprávné právní posouzení věci.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 29. 10. 2014, č. j. KUOK 96950/2014, jímž zrušil prvně vydané rozhodnutí stavebního úřadu v posuzované věci, vytkl stavebnímu úřadu, že nedostatečně odůvodnil svůj závěr, že stavbu zahradní pergoly skutečně užívala sama žalobkyně a že tak může být odpovědná za vytýkaný správní delikt dle § 180 odst. 1 písm. o) stavebního zákona. V důsledku toho se stavební úřad věci opětovně zabýval, přičemž naplnění objektivní stránky předmětného deliktu shledal v případě žalobkyně v tom, že žalobkyně užívala předmětnou pergolu tím, že připustila její užívání v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu třetí osobou, s plným vědomím toho, že bude stavba užívána v rozporu s oznámením stavebníka, přičemž byla tomuto užívání (veřejně přístupnému vystoupení živých kapel) přítomna a neudělala nic proti tomu, aby vzniku a trvání protiprávního stavu zabránila. S tímto závěrem, se žalovaný ztotožnil.

Krajský soud však po interpretaci předmětného ustanovení dospěl k závěru, že delikt ní odpovědnost žalobkyně, jakožto podnikající fyzické osoby, nemohla být za daných skutkových okolností založena.

Správní orgány totiž shodně dospěly ke skutkovému závěru, že pořadatelem předmětné akce, a tedy osobou, která fakticky užívala předmětnou stavbu, byla Česká pirátská strana, nikoli žalobkyně. Pokud žalovaný dovozoval obcházení zákona žalobkyní uzavřením výše zmíněné nájemní smlouvy, ztotožňuje se krajský soud s názorem žalobkyně, že tento závěr není opřen o relevantní skutková zjištění a postrádá i jakoukoli logiku, neboť není zřejmé, jakým způsobem by se žalobkyně z pohledu správních orgánů obou stupňů vyhnula jejich postihu, kdyby jako účel, k němuž je stavba pronajímána, bylo uvedeno pořádání koncertu, když ani sjednaný účel, tj. pořádání předvolebního mítinku se zcela míjí s účelem užívání předmětné stavby, vymezeným stavebním úřadem jako zahradní sklad.

Podle § 180 odst. 1 písm. o) stavebního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že užívá stavbu v rozporu s oznámením stavebníka podle § 120.

Podle § 180 odst. 1 písm. o) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, užívá změnu stavby v rozporu s oznámením stavebníka podle § 120 odst. 1 nebo kolaudačním souhlasem vydaným stavebníkovi podle § 122 anebo v rozporu s povolenou změnou v užívání stavby nebo takové užívání stavby umožní jiné osobě.

Srovnáním znění citovaného § 180 odst. 1 písm. o) stavebního zákona ve znění účinném před a po 31. 12. 2012 dospěl krajský soud k závěru, že žalovaným provedené vymezení pojmu „užívá“ je nepřiměřeně extenzivní.

Krajský soud plně respektuje Ústavním soudem opakovaně zdůrazňovanou zásadu, že jazykový výklad je toliko prvotním přiblížením se k textu právní normy. Současně je však třeba připomenout, že veškerá činnost veřejné správy je vázána zásadou zákonnosti, což znamená, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví (čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny). V oblasti trestání to platí tím spíše, že tak dochází k citelným zásahům do základních práv a svobod osob. Vyjádřením zásady zákonnosti v oblasti trestání je zásada nullum crimen, nulla poena sine lege (není zločinu ani trestu bez zákona), jež je výslovně zakotvena v trestním právu (§ 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod), avšak jakožto zásadu vyvěrající ze samé podstaty právního státu ji je třeba podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu (např. nálezný sp. zn. III. ÚS 611/01 ze dne 13. 6. 2002) ctít i při správním trestání. Z této zásady pak vyplývá mimo jiné požadavek na určité, jasné a přesné vyjádření skutkových podstat deliktů a zákaz analogie v neprospěch odpovědné osoby; není tak přípustné zejména rozšiřování podmínek odpovědnosti za správní delikty nad rámec stanovený příslušnými zákony (srov. Hendrych a kol. Správní právo: Obecná část. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 418-419).

Požadavek na určitost definování skutkové podstaty zdůrazňuje opakovaně ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006-96, či rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 236/2014-22), který připomíná, že imperativ na přesné vymezení skutkové podstaty trestného činu klade i Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“), viz např. rozsudek ze dne 21. 1. 2003 ve věci Veeber proti Estonsku, či rozsudky ve věci Cantoni proti Francii z 15. 12. 1996 či Coeme a další proti Belgii z 22. 6. 2000.

V posuzovaném případě považuje krajský soud podřazení jednání spočívajícího v „umožnění užívání jinému“ pod pojem „užívá“ při výkladu § 180 odst. 1 písm. o) stavebního zákona za porušení výše předestřených zásad správního trestání a faktické rozšíření odpovědnosti za správní delikt za situace, kdy zákonodárce provedl jednoznačné zúžení vymezení způsobu jednání, jímž se lze předmětného správního deliktu dopustit, na toliko formu „užívá“, nikoli již formu „umožní užívání jinému“. S ohledem na kusý obsah důvodové zprávy k zákonu č. 350/2012 Sb., kterým byl stavební zákon popsán způsobem novelizován, nelze dovodit, jaké úvahy zákonodárce k úpravě textu uvedeného ustanovení vedly. Předkladatel zákona v důvodové zprávě toliko uvedl, že stávající skutkové podstaty zůstávají zachovány. Toto tvrzení však není pravdivé.

Krajský soud tudíž uzavírá, že žalovaný aplikoval na zjištěný skutkový stav právní normu, která na daný případ nedopadá, neboť žalovaný neučinil takový závěr o skutkovém stavu, v němž by dovodil, že žalobkyně užívala předmětnou stavbu v rozporu s oznámením dle § 120 stavebního zákona. Závěr, že žalobkyně naplnila

formální stránku skutkové podstaty správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. o) stavebního zákona, je tudíž nesprávný.

Z uvedeného důvodu se již krajský soud pro nadbytečnost nezabýval dalšími žalobními body.

E. Závěr

Krajský soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; v něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právními názory soudu vyslovenými v tomto zrušovacím rozsudku.

F. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení plně procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

V Olomouci dne 23. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Veronika Koutníková

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu